

~~1370~~

ОСТАП ВИШНЯ

ЛІТЕРАТУРНІ УСМІШКИ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

10

(891 . 79 — 7)

ОСТАП ВИШНЯ

ЛІТЕРАТУРНІ
УСМІШКИ

1370

32604

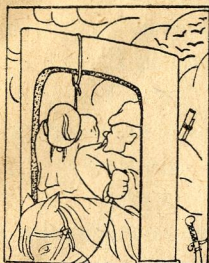

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ
1924

W572-467-674.4

ПЛУГ

(Усмішка)

ЛУГ...

Думаєте, плуг „Сака“ однолемішний, той, що за його ще й досі виплачуєте сільсько-господарському кооперативові? — Ні...

Це инший „Плуг“, що не має ні чересла, ні лемеша, ні полиці, ні чепіги і нічого такого иншого...

Це „Плуг“ — і не плуг, і машина — й не машина, і оре — й не оре...

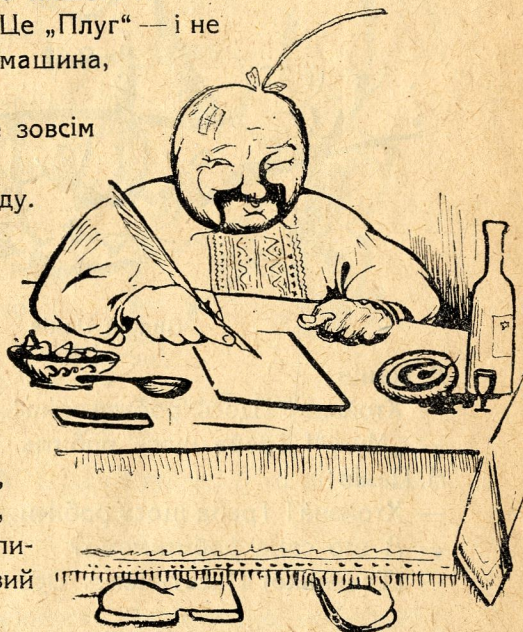
Це щось таке не зовсім навіть і зрозуміле...

Чоловіка сто люду.

Такого собі звичайнісінького люду, як і ми всі грішні, а коли їх стулити до купи, — виходить „Плуг“...

Отак як подивившись на них: ось „папаша“, ось Божко, ось Панч, Шевченко, Коляда, Сенченко, Копиленко, Панів, Вражливий і т. д., і т. д. ...

Сидить, значить, ніби звичайнісінький гурт людей... А хто йде, хто проходить, — зразу: — Дивись! „Плуг“! Як нарізно — люди! Як укупі — „Плуг“.

Остап Вишня (в уяві читачів)

І так, розумієте, з 1922 р., з березня місяця, коли після славногозвісного „мугу“... (Це так голова спілки часто говорить: „мугу“), — кажу, — після того „мугу“ — народився „Плуг“.

„Мугукнули“ разів зо-два, зо-три, — а тоді:
— Що-ж, хлопці, робитимемо?

Андрій Панів

А Панів:

— Хтойзна! Щось робитимемо!

— „Мугу“! Треба щось робити.

А Панів:

— Хтойзна! Треба щось робити...

— А що саме робитимемо?

— (Тоненько) Писатимемо. Ось послухайте:

„Коли пас я маленьким гусят,
„Мені сонце всміхалося любо.

— Пас маленьким гусят?

— Пас!

— Сонце всміхалося?

— Всміхалося...

— От, і добре! Будете за секретаря. Роспорошились усі. Треба той порох зібрати. Може що буде! А то, брат, міщансько-власницька напірає...

— (Тоненько) Напірає.

— Пишіть... „Плуг“ має на меті об'єднувати роспорошених досі селянських письменників, що, ґрунтуючись на „ідеї“...

— А що таке „ідея“?

— Потім! На вечірках дізнаєтесь... Пишіть...

— Пишу...

... „на ідеї союзу революційного селянства з пролетаріатом, ідуть разом з останнім до утворення нової соціалістичної культури і ширять ці думки серед селянських мас України без різниці національностей“... Так?

— Хтойзна! Так!

— Треба ініціативної групи...

— Хтойзна...

— Хто ще є такий, що пише?!

— А це хто такий?! Здрастуйте! Хто ви такий?

— Я? Остап Яровий!

— Письменник?

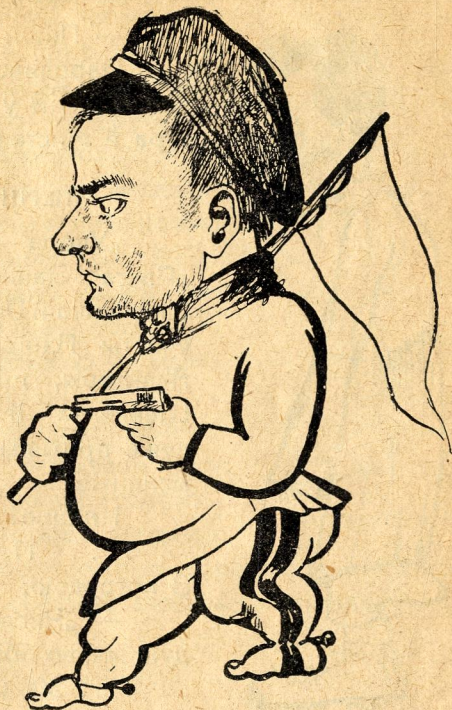
— Ні!

— А може письменник?! Пишете що-небудь?!

— Пишу. Листа ось батькові написав, щоб гроші на марки прислав.

— Ну, от! А кажете, що не пишете...

— А ще хто-небудь є? Щоб із селян?

Іван Шевченко

— Шевченко ще є... Пише.
— Давай сюди!
— Коляда є! Крашаниця є. Сенченко казав, що письменником хоче бути!

— Давай сюди! Підписуйте, ініціативна група. Ходять распорошені!? Збірись, хлопці! Читай!

— Нема чого читати.

— Пиши й читай

Народився „Плуг“

І потім у „Вістях“ у відділі „Література й Мистецтво“:

Петро Панч

ПЕРША ВЕЧІРКА „ПЛУГА“

„Учора відбулася перша вечірка „Плуга“. Зачитано було твори Панова, Шевченка й Пилипенка. В дискусіях брали участь: Панів, Шевченко й Пилипенко. Авдиторія, що складалася із Панова, Шевченка й Пилипенка, поставилася дуже прихильно до творів молодих письменників.

І пішло... Й пішло... Й пішло...

... 11-та вечірка „Плуга“...

З погордою:

— „Численна авдиторія по-над 14 душ жваво обговорювала Сенченків твір.

... 30-та вечірка „Плуга“...

... Авдиторія, більш як у 60 чоловіка...

— 61-ша вечірка „Плуга“...

... Авдиторія по-над 200 чоловіка.

... 87 вечірка „Плуга“...

... Численна авдиторія (більш як 500 чоловіка)...

Почало гнати філії.

Філію у Валках Панч заснував. У Полтаві. В Кременчуці. В Миргороді. В Лубнях... Потім на Правобережжя: Київ, Умань, Житомир...

Наддніпрянська Україна заплужанилась...

Летять листи...

— ...„Пишу вірші. Напишіть, чи можна вступити до „Плуга“. Посилаю 14 зшитків. Коли мало, пришлю ще 22... Ідеологію поділяю. Пишу, як Шевченко, хоч дядина кажить, що в мене чепурніше виходить.

... Шановні товариші! Дійшла чутка й до мене, що у вас там є якийсь „Плуг“, що допомагає селянським письменникам. Я вмю вірші писати, та ніколи. Чи не прислали-б ви свого „Плуга“ виорати моїх дві десятині, а я за цей час написав-би віршів. А то як сяду писать, землю відберуть, бо „нетрудовий елемент“, — скажуть...

... Уважаючі мене товариші. Я селянський письменник, прямо від плуга. Чи можна мені до вашого „Плуга“ приписатися? Напишіть, пожалуста, чи звільняє це від військової служби і чи можна буде повернути відібрану в мене землю. Посилаю на одвет марку і скілько це буде стоїть...

... Я бувший діакон. Тепер священник. Постраждав за революцію: відібрали ругу й будинок. Пописую. Благочинний говорить, що пишу, як Пушкин. Коли ціна підходяща, пришлю. Гроші наперед, бо многії за сороковуст обіцяють, а як одправиш, ховаються. І когдa єто всьо кончиться?..

Василь Вражливий

* * *

Приходять.

— Здрастуйте!

— Доброго здоровля!

— Ви будете „Плуг“?

— А що таке?

— Та оце прийшов! Чув, що на селянських письменників навчає. Приніс осьдечки клунок віршів... Батько кажить: „Все пишеш! Усе пишеш... Ішов-би куди... Куди-б уже пішов... то йшов. Все одно,—кажуть,—толку з тебе чортма ніякого. Взяв-би паляницю та пішов, може таки „хоч на письменника - б виписався“.

Так оце я й прийшов... По дорозі обікрали. Мати дали сто тисяч, так і ті вкрали.

— Ідіть у „Селянський будинок“. Шукайте Пилипенка або Панова, нате записку

Марія Романовська

— Чи сюди я попав? Це „Плуг“?

— Хай буде це!

— Приїхав з Донеччини! Віршів привіз... Хочу видати. Не знаєте по чім платять? У мене їх, підходящих таких, рядків тисяч на десять. Коротенькі вірші. Лірика більше. Тільки я дешево не продам...

— А покажіть...

— Ось!

— Не видадуть!

— Як не видадуть?!

— Так. Не видадуть... Багато дуже.

— А ви хіба з „Плуга“?

— Ні, я не з „Плуга“.

— Так скажіть, мені, хто там у їх головний?! Як-то так — не видадуть?!

— Ідіть у „Селянський будинок“. Шукайте Пилипенка або Панова. Нате записку.

— З Сибіру прийшов! Писав — писав там, а тоді думаю: „Що-ж я тут пишу, коли є Україна“. Та оце й прийшов. Подивіться, будь ласка, чи воно куди годяще...

— А чим живете?

— А нічим! Живу та й вже! І пишу. Тим і живу

— Здрастуйте вам, пожалуста!

— Здрастуйте!

— Де тут отой Плуг? Заїдь, — каже стара, — подивись, мо, там дешевше, як у капаративі. Орав оце, а воно сатана камінюку підтаскала. І полиця так якось угнулась, що як не нажмьош — огріх! Як не нажмьош — огріх! А воно при наших достатках

Прокинулись творчі сили, буруном на „Плуг“ ідуть...

— Що?! Розворушили?!

— І де тільки вони беруться?!

II

І забалакали про „Плуг“ геть усі закутки України нашої радянської від Карпат аж до Кубані...

— „Плуг“! „Плуг“! „Плуг“!

— Для селян пишуть! Бо селянські письменники!

Заворушилися села.

— Та хоч скажіть, на милость божу, що-ж ви з нами робитимете?

— Е! „Скажіть“?! Робитимемо!

А Панів:

— Хтойзна! Може щось і робитимемо!

— „Мугу“... Треба щось, хлопці, робити... Так, братця, не можна. Раз розпочали, назад нікуди. Треба на щось сідять... Багато нас — на віз не влізем. І в гарбу, брат, не всунешся... Платформу, хлопці, цілу треба! Бо без платформи розсипемося!

— А яку платформу?!

— Яку? Урбанізувати села треба.

— Урбанізувати?! Ой! Жалко-ж! Там квітки, там телята!

— Жалко?! Самому, хлопці, жалко, та ні чорта не поробиш! Треба. Механізація пішла, індустріялізація, інтенсифікація, соціялізація, матеріялізація, пролетаризація, комунікація, алітерація, тракторизація... Про-о-пали телята!!

— А верби як?! А гусята?!

— Та не плачте, а то й я заплачу... Треба й гусят урбанізувати. Воно таке маленьке, біленьке, гарненьке... А доведеться бідолашному штепселя вставити...

Володимир Сосюра

— Пища - а - а - а - тиме - е - е сердечне...

— Та ми йому потихесеньку... А ви чого, Шевченку, хлипаєте?

— Та лошати жалко! Таке звідочоле, од Машки. На Петра найшлося... Найшлось, та тільки — і - ги - ги - ги! І ба-тіг у мене був восьмерик! От, ляскав!

— „Лошати жалко?! Гу-сята?! Телята?! Геви чортові! Та ми, їдрі його налево“ —

— Дайош океанові м'язи.
Запрягайте у тумби.
Електричним струменем проріжте...
Це — біла індустрія
в розважливій праці
Г'ех!

Мов грітись на сонці
або купатись в морі,
така трояндова солодість
— праця в заводі! ¹⁾.

— Та ти такий! Ти Коляда!

— Ну, годі, хлопці! Годі плакати: треба діло робити. По-плакали й досить...

— А я ось уже написав.

— А ну...

— „В тихий вечір прощався
я з полем“ ²⁾.

— Ну, от і добре! Так і всі пишіль. Треба прощатись... Ну, годі, годі хлипати... Воно не так

страшно... Поки урбанізуємо, ще мати не раз горішків напече. Їздитимете додому урбанізувати — і горішки їстимете. Не плачте: вони після урбанізації ще смачніші... Так от, значить, будем урбанізовувати село... Машини туди, електрику... Наближати його треба до міста... Щоб спілка робітників і селян...

— І не буде вже села?..

¹⁾ Гр. Коляда. „Індустрія“...

²⁾ А. Панів.

— І не буде... Ні! Як — не буде? Буде! Не плачте... Ми село урбанізуватимемо, а місто селозуватимемо... Тоді так воно й вийде: де тепер місто, там буде село, а де тепер село, там буде місто! Згода?

— Згода! згода!

— Так от, хлопці, й поділяйся! Одні хай будуть урбанізатори села, а другі селозатори міста. От, Коляда, Краша-

Володимир Коряк, критик гартіванський

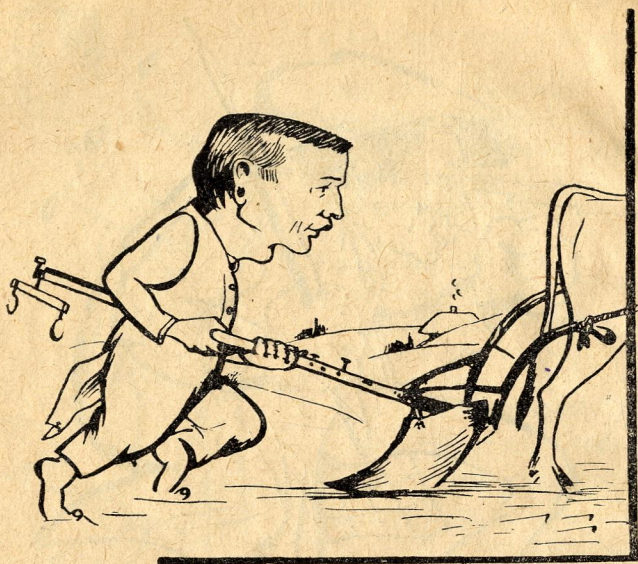
ниця, Голота, Сенченко, Копиленко, Вражливий, Донченко і ще де-хто там, хай урбанізують, а Шевченко, Панів, Панч, Кириленко, Коваленко, Муринець — ті селозуватимуть... Оце наша й платформа. А ідеологія пролетарсько-селянська. У нас конструкуватимемо, а в їх, у панів, деструктуватимемо. А форма й зміст — синтез. І того трошки й того трошки. Щоб не зариватися. Повагом. Встигнемо, мовляв, — з козами на торг... Ми не авто, — ми „Плуг“... А як хто хоче з „оранки“ додому на аероплані — лети... Потому — урбанізація... А так,

щоб зовсім тільки те й робить, щоб на ковадлі цокать, на авто гудіти — іди в „Гарт“. До Блакитного й Коряка. Потому селозація... Згода?

— Згода! Згода!

— Так от і починайте...

— А можна так, щоб з міста на село динамо, а з села до міста волошки?... Хоч один букет? Дуже люблю волошки...

Сава Божко

— Та носить...

— І щебрець можна?

— Можна й щебрець...

— Так у понеділок, хлопці, збійрайсь...

— А... а... критика нема... Без критика — як?

— Як нема? Я — критик!

— А хто ви такий?

— Спрашуєте?! Божко! Соціяльна передумова повинна бути! Класовий підход і щоб диференціяція! А то шари суспільні й експлоатація визиску. Знову - ж таки ціна та цінність з надвартістю. І взагалі, куди воно, й кому потрібне?! А ви питаєте, хто я?

— Правильно!

— Так от, хлопці, тепер уже все є. Починайте! Орить!..
І почалося!..

... Революційна річка греблю рве.

... Машини на села!

... Ромашки на завод...

... Індустрія... „Електроплуги“.

... „Павперизація“... „Бандити“... „Гей, молоді селюки,
осюсюртесь“!

„Верби над ставом“... „Демонстрація“... Дроти...
Телята... Гусята... Поросята... Трактор... Плуг... Соха...
Динамо... Хлів... Кабель... Річенька... Океан... Ко-
лядки... Щедрівки... Інтернаціонал... Альманах...

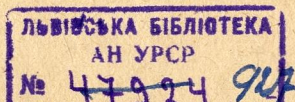
Мало вам?

Петро Голота

ПОНЕДІЛОК

[Faint, illegible handwritten text]

ПОНЕДІЛОК

(Моментальна фотографія — шарж)

„Вісти“ у неділю:

Завтра в „Селянськiм будинку“ чергова вечiрка
„Плуга“. Початок о 8-й годинi. Вхiд вiльний...

Це що - недiлi.

А це що - понедiлка:

— Сьогодні „Плуг“... От i добре. Я скажу мамi, що нам лектор сказав, щоб ми одвiдували плужанськi вечiрки... Приходь i ти... Дуже цiкаво... Там таке читають инодi... Коляда. Незрозумiле щось... Та й иншi... Трохи побудемо... А потiм пройдемось... Не забудь тiльки насiння захопити...

— Добре!

Восьма година...

— О, о, о! Ото Хвильовий!

— Ото!? А я думала... Так ото вiн такий... I худий i чорний. А я думала...

— А ото Полiщук! Бачиш: он-он-он! Поет!.. Правда, не похожий!

— Не похожий...

— А он Тичина... Бачиш, он там за стiл заховавсь?!

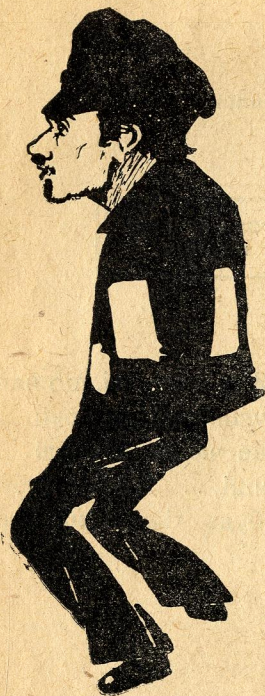
— Та-де?!

— Та он! Бачиш, он за нiжкою пенсне видно... Ото Тичина...

— Так ото вiн такий?! Дивись i в штанях... А якi вiршi пише... Вiн жонатий?.. Дай насiння!

— О - о - о! Пилипенко! Голова! Зараз почнуть!

— Товариші! Прошу зайнять місця! (павза)... Місця, товариші, зайнять прошу... (павза)... Прошу зайнять, товариші, місця!.. (павза)... Зараз починаємо! Займіть місця, товариші!

Микола Хвильовий,
новеліст гартованський

— Шшш - шшш!

— Прошу уваги, товариші! Сьогодні у нас програм такий: спочатку автори зачитують свої вірші, а потім ми ті вірші обговорюватимемо...

Першим зачитає свої вірші т. Коляда Грицько! Прошу...

— Гм! Кхм! „Індустрія“. Поема!

— Як?

— „Індустрія“.

— Ага!

Індустріялізація жартівливо
халявами зорить...

Індустрія кліпає віями.

В лісі загартовані лісовики
гризуть дуби.

Індустрія пиляє...

А моя пісня!

Лізь своруном в граніт

— Схоронись,

А потім

Ба - бам!

Все

— Другим зачитає свій вірш молодий початкуючий поет з Поділля, Брунчук!

— Прошу!..

— Тихше, товариші, зачиніть двері!

У неділю мати встала
Курей з хліву виганяла
І я рано вранці встав,
Соловей іще співав,
І таке золоте сонце
Заирнуло у віконце.

— Так, товариші! Зараз ми обговоримо ці твори. Бо більш, здається, нікого нема... Хто забірає слово? (павза)... Ну, так слово хто хоче забрати, товариші? (павза)... Нема бажаючих?.. (павза)... Ну, товариші... Товариші... Хто забірає слово? (павза)...

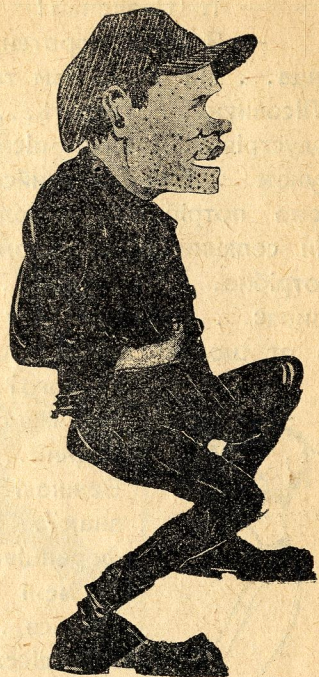
— Божко, починай!..

— Таке...

— Та починай, Божко!..

— Та доведеться...

— Так, значить, от... Коляда... Чули ми вже його тут не раз... Почули й сьогодні... Що-ж ми почули?... Що „індустрія халявами зорить“... Де він бачив ту „індустрію в халявах“... „Індустрія кліпає віями“... Краще-б Коляда сам кліпав віями, ніж ота індустрія... Я не розумію, навіщо нам оце читати... Такою поезією розважати тільки слинявих панків, буржуа отих гниданих, а не зачитувати їх отут на шостім році революції. Накопичить — накопичить цілу гору якихось страмних слів і думає, що дав нам індустріяльну поезію... Остогидло вже це. Це, значить, Коляда... А другий... як його... Брунчук... Що там у його?.. „У неділю мати встала“... Невиразно це в його якось... „Мати“... Різні матері бувають... Коли вона мати пролетарська, або неможницька, хай-би й устала... А коли це типова індивідуалістка-власниця, можна було-б їй і не вставати... Поет не зазначив, чого вона встала! Яскраво це в його невидно... „Курей з хліву виганяла“... Це так... Але для чого? Коли для того, щоб засмажити собі курку та любенько з своїм чоловіком-куркуликом поїсти, то нам такої поезії не треба... А коли вона їх вигнала для того, щоб потім ще з більшим запалом узятися за класову боротьбу, то це інша справа...

Іван Кириленко

А поет цього не виявив... Він ховається чогось... Значить, тут щось непевне... Нема диференціації селянства... Знову-ж і сонце... В чиє воно віконце засяло?... Чи у віконце здекларованого сільського пролетаря, чи в глитаєве?... Коли в глитаєве — нам такого сонця не треба... Такий вірш, по-мойому, ні до чого... Оце, здається, і все...

— Т. Шевченко!

— Я скажу коротенько... Кольода... На чорта нам такі поезії? „Лісовики... гризуть... зуби... індустрія... пиляє пісня... сво-руном... Ба-ба! якийсь“... Кому воно потрібне... Пролетаріатові? Чи селянинові?... Нікому воно не потрібне... Там десь... у височині ширяє... Не місце їм у „Плузі“... А от що до другого товариша...

Художник Сашко

Як його?... Буркун... Так я з Божком незгідний... Чого тому Божкові треба, я не знаю?... Курячої диференціації якоїсь... А мені вірш подобається... Правда, там дієслівні рими, стара трохи форма,

але здоровий, цілком зрозумілий вірш... Не всім-же бути таким розумним, як Божко!

— Т. Копиленко?

— Я, товариші, зовсім не думав виступати... Але мене прикро вражає Божків виступ... Люди пишуть, учаться... Ми всі учимось... Шукаємо. Напряму

шукаємо... Б'ємось — б'ємось: куди нам іти... А Божко, він, я не знаю, чого він хоче... Так не можна... В Росії

Сергій Пилипенко

і Бсенін і Пільняк... Всі вони шукають... А Божко чомусь зразу якось, не так якось, а отак якось... Так, товариші, не можна...

— Т. Панів?

— Відносно Коляди... Звичайно, в його це все якось не так... У його є гарні образи, а як узяти все цілком, так щось таке ніби без образів... Він, безперечно, — поет

Олександр Копиленко

і талановитий поет, але вірші в його якісь... Я - б не сказав, що талановиті... Відносно т. Буркуна... Починає хлопець іще. Стара форма, але є рима... Стара рима, але є форма... По - мойому, хай пише. До „Плуга“ прийняти можна...

— Прошу.

— Я не знайомий з літературою зовсім. Я сам селянин. І балакатиму, як із села. Для кого це пишеться? Для селян. Це-ж селянські письменники. Хіба селянин оте, що написано, зрозуміє? Коли я не розумію, то куди там тому селянинові? Пишіть так, щоб було зрозуміло...

— Хто ще забірає слово?..

— Дозвольте...

— Прошу!

— Я мало знайомий з літературою... Але мені здається, що нема за що вхопитися... Дайте мені за що-небудь ухопитися, щоб потягти за собою масу. Хоч за волосинку дайте вхопитися, щоб та маса за вами потяглась...

— Хто ще бере слово?

— Товариші! Наш нарід темний, віками гноблений, по польських в'язницях, забитий, несвідомий... Промовте до його зрозумілою українською, пролетарською, інтернаціональною мовою... Він нещасний, катований, віками гноблений український мужик, забитий, несвідомий, він не розуміє, бо йому забороняли, його катували, його в темряві держали, а коли до його промовити зрозумілою українською мовою, то він нещасний, катований, віками гноблений, по польських туртурах скільки він нещасний лиха зазнав, бо йому забороняли, його катували, з його знущалися... Я кінчила...

— Хто ще, товариші?... Нема нікого. Дозвольте резюмувати! От що, товариші! Як підходити до того, чи іншого твору? Це — головне! А підходити, по-моєму, слід так: для кого твір писаний? На яку він аудиторію

Остап Вишня (в натурі)

розрахований?... На яку аудиторію розрахований?... Акурат і тут... Твір Колядин... Колядин,— кажу твір! На яку він аудиторію розрахований?

— Ні на яку!

— Не скажіть, товаришу! Він розрахований... Розрахований,— кажу,— він. Так і твір Брунчуків... На яку він аудиторію розрахований? Коли ми це твердо собі з'ясуємо, тоді дамо йому й оцінку правильну... Правильну оцінку... Завтра, товариші, об 11 годині збори студії... А тепер дозвольте вечірку закінчити!..

От - так що - понеділка в Харкові. От - так що - вівторка в Полтаві, що - четверга в Києві що - ... що - ... що - ... та днів на тижні не вистачить вам перелічувати.

А з того вийшло, як бачите, що „Плуг“ міцно стоїть на своїх ногах.

Ось придивіться - но :

КРАСНЕ ПИСЬМЕНСТВО

Амнуель. Марат. П'єса на 1 дію. Переклад В. К. 24 стор., ціна 15 к.

Білоусов, В. На шляхах. Драма на 2 дії. Переклад з російської мови. 64 стор., ціна 15 к.

Винниченко, В. Голод. Оповідання. З портретом автора. 128 стор., ц. 10 к.

Винниченко, В. Талісман. Оповідання. З передмовою Горещького. 151 стор., ціна 10 к.

„До перемоги“. Роскішно видана революц. читанка-декламатор. Уложив Панченко.

Центральним Методологічним Комітетом Народного Ком. Освіти У. С. Р. Р. рекомендується для робітничої та селянської молоді, дітей старшого віку, шкільних бібліотек, клубів, гуртків, просвіт.

Зміст: I Старий лад. II Вогники. III Блискавиці повстань. IV Вир-ротьби. V Пісні революції. VI Нове життя. 342 стор., ц. 1 крб. 40 к.

Єллан, Вас. Удари молота і серця. 24 стор., ц. 10 к.

Кольодель. Местник. Інценіровка з оповідання. 16 стор., ціна 10 к.

Короленко, В. Твори - переклади. За редакцією акад. С. О. Єфремова.

Том I. 394 стор., ц. 2 карб. 70 к.

Том II. 406 стор., ц. 2 карб. 50 к.

Том III. 380 стор., ц. 2 карб. 30 к.

Коцюбинський, М. Сміх. Він іде. З портретом автора. 82 стор., ц. 10 к.

Коцюбинський, М. Твори. Під редакцією і з переднім словом академіка Сергія Єфремова. Том I. 224 ст., ц. 50 к. Том II. 312 стор., ц. 50 к.

Коцюбинський, М. Fata morgana. З сільських настроїв. 186 ст., ц. 10 к.

Коцюбинський, М. Казка. Ціна 5 к.

Кулик, І. Мої коломийки. Збірник поезій (з галицького альбому). 24 ст., ціна 5 к.

Кулик, І. Зелене серце. Другий збірник поезій. 48 стор., 1923 р., ціна 45 к.

Лебединець, Михайло. Вікно, розчинене (Ковельян). 48 стор., ц. 5 к.

Мамонтів, Я. Третя ніч. Захід. Драматичні етюди. 44 стор., ц. 15 к.

Мамонтів, Я. Над безоднею. Драма в 3-х актах. 44 стор., ціна 15 к.

Михайличенко, Гнат. Блакитний роман. 52 стор., ціна 5 к.

Пахомов, Д. А. Перший мистець. Повість з часів кам'яної доби. Переклад Б. Щербаненка. З малюнками. 116 стор., ціна 35 к.

Пилипенко, С. Байківниця (чверть копи байок). З малюнками. 24 ст., ціна 15 к.

Рижов, П. Д. Чудо. Бувальщина, на 1 дію. 20 стор., ціна 5 к.

Роллан Ромен. Жан Кристоф. Ч. II. Зоря. Переклад Джунківської. 192 ст., ціна 20 к.

Ряло, А. Дві сили (дух власности). П'єса на 4 дії й 5 карт. 60 стор., ціна 20 к.

Сінклер, А. Герой капіталу. Переклад і передмова Н. Романович. 102 стор., ціна 15 к.

Старицький, М. Богдан Хмельницький. (II дія). В обробленні репертуарної секції Всеукртео. 24 стор., ціна 10 к.

Тесленко, Архип. „Тяжко“ й інші новелі, з передмовою Г. Коцюби. 88 стор., ціна 5 к.

Українка, Леся. В катакомбах. Вдому роботи в країні неволі. На полі крові. З портретом. 24 стор., ціна 20 к.

Уельс, Г. Війна світів. Переклад Піддубного. Передмова С. Зеленецького. 266 стор., ц. 30 к.

Франко, І. Вічний революціонер. Вірші. 46 стор., 1921 р., ціна 5 к.

Франко, І. Voа constrictor. 187 ст., ціна 10 к.

Хоткевич, Гнат. „Вони“. Драматичні етюд на 1 д. (діється в 1905 р. на початку революції). Друге видання. 28 стор., ціна 5 к.

„Плуг“. Роскішно виданий літературний альманах Спілки селянських письмен. „Плуг“ за редакцією С. Пилипенко. Збірник перший. 220 ст.

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ

Харків, площа Тевелева, 4. Тел. 8—35; 16—38

ІСТОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ

Багалій, О. І., акад. і Яворський, М. І. Український філософ І. С. Сковорода. 58 стор., ціна 50 коп.

„В двох статтях положений основний камінь економічно-соціальному аналізу діяльності Гр. С. Сковороди (міс. Червоний Шлях).

Дорошкевич, Ол. 20—40-ві роки в українській літературі. 142 стор., ціна 40 коп.

Дорошкевич, Ол. Українська література в школі (спроба методики). З переднім словом проф. А. М. Лободи. 109 стор., ціна 40 коп.

Дорошкевич, Ол. Українська література. 486 стор., ціна 2 карб.

Плевако, М. Хрестоматія нової української літератури.

Том II. Від початку 88-х XIX ст. до останніх часів.

Рекомендована Голосоцвихом Наркомосвіти, як підручна книга при вивчанні української літератури в старших групах трудової школи. 528 стор., ціна 2 карб. 75 коп.

Сумцов, М., проф. Велетень думки і слова (С. П. Потебня). З портретом. 16 стор., ціна 5 коп.

Сулима, М. Історія українського письменства (конспект). 40 стор., ціна 25 коп.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ТОРГОВЕЛЬНИЙ ВІДДІЛ

Харків, 2-й Радянський провул., 2, тел. 15—82

Філії:

в Києві—вул. К. Маркса, № 2; Одесі—Пушкінська вул., № 1; Катеринославі—Садова вул., № 1; Москві—Луб'янський майдан, № 2/6; Ленінграді (Петрограді)—Проспект Володарського, № 28.

Торговельні контори:

у Вінниці—Ленінський пров., № 7; Житомирі—Михайлівська, № 21; Полтаві—Ріг Жовтневої та вул. Котляревського; Чернігові—Шосейна.

Агентства і контрагентства:

в Алчевську, Олександрівську, Ахтирці, Бахмуті, Білій Церкві, Бердичеві, Гадячі, Градижці, Дебальцеві, Єнакієві, Запоріжжі, Звенигородці, Зінькові, Золотоноші, Кам'янець-Подільському, Каховці, Кобиляках, Конотопі, Константинівці, Королівці, Кременчуці, Лебедині, Лубнях, Мелітополі, Могилів-Подільському, Новоюріївську, Новомосковську, Новгород-Волинському, Миколаїві, Павлограді, Переяславі, Первомайську, Прилуках, Проскурові, Радомиселі, Ромнах, Ростові н/Дону, Синельникові, Сквирі, Слав'янську, Смілі, Снівську, Умані, Херсоні, Хоролі, Фастові, Черкасах, Шепетівці, Юзівці та по інших кравчих містах України.

0,72 коп
(1986)

12
А 927

~~1270~~
ОСТАП ВИШНЯ

ЛІТЕРАТУРНІ УСМІШКИ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ